

A Fővárosi Ítéltábla a Bódis Ügyvédi Iroda (**felperesi képviselő címe**) által képviselt **felperes neve** „f.a.” (felperes címe) felperesnek, az Árva Ügyvédi Iroda (**alperesi képviselő címe**) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, kártérítés iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2013. december 3-án kelt, 17.G.40.028/2013/18. számú ítélete ellen, az alperes által előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 300.000 (Háromszázezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, továbbá a Magyar Államnak - külön felhívásra - 2.500.000 (Kettőmillió-ötszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Ezen ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperesi egyszemélyes korlátolt felelősségű társaságnak az alperes 1999. május 1. napjától ügyvezetője és kizárólagos tulajdonosa volt.

Az alperes a felperes képviseletében, ügyvezetőként kölcsönszerződést kötött **xy-nal** 2008. június 30. napján, mely alapján a felperes 95.000.000 forint összegű kölcsönt nyújtott **xy** adósnek. A felek a kölcsön lejáratát 2012. június 30. napján határozták meg. A kölcsön összegét a felperes az adós részére készpénzben folyósította, 60.000.000 forintot a szerződés aláírásakor adott át, míg további kölcsönösszeg folyósítását 2008. szeptember 30-áig vállalta.

A kölcsön összegét az adós egészében átvette. A szerződő felek a kölcsön visszafizetésére semmiféle biztosítékot nem kötöttek ki.

A megállapodás 7.1. pontjában külön rögzítették, hogy az adós pénzügyi helyzete az aláírásakor nem teszi lehetővé a piaci életben szokásos biztosíték nyújtását, és külön megállapodtak arról, hogy a szerződésben foglalt kölcsönt fedezettel nem biztosítják.

A szerződésből eredő viták eldöntésére a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara mellett szervezett Választottbíróság kizárólagos „joghatóságát” és illetékességét határozták meg.

xy ellen adó végrehajtási eljárás folyt, ingó-, ingatlanvagyonnal a szerződéskötéskor sem rendelkezett.

xy - a felperesi céggel kötött szerződéssel lényegében azonos tartalommal és formában 2008. július 3-án - kölcsönszerződést kötött **xw** ... állampolgárral, melyben a felperestől átvett kölcsönösszeget kölcsön jogcímén nevezettnek átadta. Ezen kölcsönszerződés sem tartalmazott biztosítékot, a visszafizetés határidejeként 2012. május 30-át jelölte meg.

Egyik kölcsönszerződés sem jelölte meg a kölcsön tényleges célját, felhasználhatóságának irányát.

Az alperes és az adós akként nyilatkozott, hogy a kölcsönszerződések célja a felperesi gazdálkodó szervezet ...-i terjeszkedése volt.

A Fővárosi Törvényszék a 2009. december 11. napján benyújtott kérelem alapján - 2011. május 26-ai kezdő nappal - elrendelte a felperesi gazdálkodó szervezet felszámolását, felszámolóként a NOVENT Felszámoló és Gazdasági Szaktanácsadó Kft.-t jelölte ki.

Az adós a kölcsönszerződéshez kapcsolódó visszafizetési kötelezettségét nem teljesítette. A felperes - felszámolója útján - 2012. augusztus 21. napján kelt és az adós részére 2012. augusztus 28-án postai úton kézbesített felszólításában felhívta az adóst a szerződés teljesítésére. A felszólítás nem vezetett eredményre. A felperes 2012. október 25-ei keltezéssel újabb levelet intézett az adóshoz, amelyben felhívta a teljesítésre és egyidejűleg peresítés előtti felszólítást intézett az adóshoz, a levél az adósnak nem volt kézbesíthető.

A felperes a felek kölcsönszerződésében meghatározott választottbíróság előtt az adóssal szemben eljárást nem kezdeményezett, mivel az ezzel járó 5.400.000 forint összegű költség fedezete a felszámolás alatt álló felperesi társaság vagyonából nem állt a rendelkezésére.

Az alperes 2010. szeptember 14-én - a felszámolás elrendelését megelőzően - 13.300.000 forintot teljesített a felperes javára, melyet a cég vagyonába kívánt betudni.

A felperes végső formában fenntartott keresetében az alperest kártérítés jogcímén 95.000.000 forint és ezen összegnek 2008. október 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes kamatai megfizetésére kérte kötelezni. Keresetének jogi alapjaként a gazdasági társaságokról szóló, 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30. § (2) bekezdését és a Ptk. 339 §-át hívta fel. A felperes a másodlagosan előterjesztett, Gt. 30. § (3) bekezdésére és a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére alapított keresetétől elállt, és csak a kártérítésre irányuló igényét tartotta fenn.

Az alperes ellenkérelme a felperes keresetének elutasítására irányult.

Kifejtett álláspontja szerint kártérítő felelőssége nem áll fenn. A kölcsönt ténylegesen az általa vezetett gazdálkodó szervezet ...-i üzleti terjeszkedése érdekében nyújtotta, ez volt az ügylet valós célja. A kölcsönügylet tartalmilag nem haladta meg a normál üzleti kockázatot, hiszen a vállalkozás a ...-i üzlet eredményeként pénzt, avagy üzletrészt kapott volna az ott kialakítandó vállalkozásokból.

A vállalkozás a kölcsönszerződést megelőző időpontokban folyamatosan bővült, terjeszkedett külföldön is (**ország1**-ban, **ország2**-ban), ahol leányvállalatot hozott létre, illetőleg konkurensait felvásárolta. Károkozó az a **xy**, aki szerződéses kötelezettségét nem teljesítette, a kölcsönt nem fizette vissza, és így okozott kárt a felperesnek.

Álláspontja szerint a felperes kárenyhítési kötelezettségét nem teljesítette akkor, amikor a választottbírósi eljárás költségeinek hiányára hivatkozással nem indított eljárást az adós ellen. A kárenyhítés körében kérte figyelembe venni, hogy 2010. szeptember 14-én 13.300.000 forintot a felperesi társaság részére befizetett. Hangsúlyozta, hogy önmagában a szerződéses biztosíték hiánya nem alapozza meg kártérítő felelősségét.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét részben találta alaposnak, és az alperest a felperes javára 81.700.000 forint és ezen összegnek 2012. június 30-tól a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatának megfizetésére, továbbá 1.270.000 forint perköltség viselésére kötelezte.

Az alperest 1.275.000 forint, míg a felperest 225.000 forint állam javára fizetendő illeték utólagos lerovására kötelezte.

Határozatának indokolásában - a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján - tényként állapította meg, hogy a felperes képviselőjében az alperes **xy-nal** kölcsönszerződést kötött, amely alapján ténylegesen átadásra került nevezett személy javára 95.000.000 forint. A kölcsönösszeget a társaság a magánszemélynek készpénzben nyújtotta, aki a szerződésben kifejezetten tájékoztatta a felperest (hátrányos) vagyoni helyzetéről és erre tekintettel a felek külön megállapodtak arról, hogy a kölcsönt nem biztosítják fedezettel.

Ismertette az adós pénzügyi helyzetét, az ellen folytatott adóvégrehajtás tényét, az ingó-, és ingatlanvagyon hiányát.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy eljárása során az alperes és a tanúként kihallgatott adós egyezően adták elő, hogy a kölcsön célja a felperesi társaság **ország3**-ban való „gyors piacépítése, üzletszerzése” volt, amelynek eredményeként a cég üzletrészt kapott volna az ott létrehozandó társaságban, valamint pénzhez is jutott volna. Az adós tanúkénti nyilatkozatát ismertette, amelyben az adós a kölcsön összegének felhasználásával összefüggésben úgy nyilatkozott, hogy egy ... érdekcsoporttal került kapcsolatba, egy **xw** nevű (feltehetőleg ...-i állampolgárságú) személyen keresztül, akinek a perrel érintett kölcsönt meghaladó összegű pénzt adott át a gyors piacépítés érdekében, amelyből semmi nem teljesült, ugyanis a ...-i partnere elérhetetlenné vált, utóbb kiderült, hogy csalókkal került kapcsolatba. Előadása szerint az ilyen jellegű kapcsolatépítés „lobbitevékenység” szerződésben nem nevesíthető.

Az elsőfokú bíróság az alperes kártérítő felelősségét azért találta megállapíthatónak, mert vezető tisztségviselőként úgy kötött kölcsönszerződést **xy** adóssal, hogy vele korábban üzleti kapcsolatban nem állt, csaknem százmillió forintot úgy adott át kölcsönként, hogy az adós azzal kapcsolatban nem tud biztosítékot nyújtani a kölcsön visszafizetésére, az alperes vallomásából arra következtetett, hogy nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy az adós bármilyen vagyonnal rendelkezne és a biztosíték átadását nem tartotta fontosnak.

A biztosíték kikötésének elmaradását olyan ügyvezetői magatartásnak találta, amely nem felel meg az ilyen tisztséget betöltő személyektől elvárható gondosságnak és a gazdasági társaság érdekeinek sem. Az adós személyének kiválasztása során sem tanúsított kellő gondosságot, hiszen az APEH (jelenleg NAV) honlapjának adataiból egyértelmű volt, hogy az adós vagyonnal nem rendelkezett, sőt ellene több tízmillió forint összegű végrehajtás is folyt. Az alperes **...-i** üzletszerzésre, terjeszkedésre utaló védekezését nem tartotta elfogadhatónak, hiszen ennek tényét sem a felperes és **xy**, sem a **xy** és **xw** által kötött kölcsönszerződések nem tartalmazzák, erről kizárólag az adós és az alperes személyes nyilatkozata szólt. **xy** tanúvallomását akként értékelte, hogy az ellentmondásos volt saját magával és az alperes nyilatkozataival is.

Az alperes személyes előadása körében felhívta azt, hogy az alperesnek nem volt a **...-i** terjeszkedés nyomon követésére „energiája”, továbbá „**ország3** más világ”, ezért kívánta a kölcsönrel megoldani a piacszerzést, szemben azzal, ahogyan ezt **ország1**-ban, avagy **ország2**-ban tette.

Az elsőfokú bíróság határozatának jogi indokaként a Gt. 30. § (2) bekezdését és a Ptk. 339. §-át hívta fel, továbbá utalt a BDT2011.2602, továbbá a 2013.2954 számú határozataira, továbbá az EBH 2011.2417 szám alatti határozatára.

Az összegszerűség meghatározása során figyelembe vette a folyósított kölcsön összegét, amelyből levonta az alperes által a felperesi társaság felé teljesített 13.300.000 forint összegű tagi kölcsönt, amelyet az alperes a felperesi társasággal szemben a felszámolási eljárásban (hitelezőként) nem érvényesített. A Ptk. 339. § (2) bekezdése alapján a bíróság ezen összeg tekintetében az alperest a kár megfizetése alól mentesítette.

Az alperest a kamat fizetésére a Ptk. 301. §-a alapján kötelezte, míg a perköltségről a Pp. 81.§-a alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő - kiegészített - fellebbezést, amelyben elsődlegesen az első fokú ítélet hatályon kívül helyezése mellett a Pp. 157. § a) pontja alapján - figyelemmel a Pp. 130. § (1) bekezdés g) pontjára - a per megszüntetését indítványozta. Arra utalt, hogy a pert nem a jogszabályban erre feljogosított személy indította. Álláspontja szerint a felszámoló nem rendelkezik perbeli legitimációval.

Részletesen kifejtett álláspontja szerint a Cstv. 33/A. § és 40. §-ok tételesen meghatározzák azon perek körét, amelyet az adós nevében a felszámoló megindíthat, ezen jogszabályhelyek kizárják, hogy a felszámoló által képviselt adós cég a Gt. 30. § (2) bekezdése alapján kártérítés iránti pert indítson a vezető

tiszttségviselővel szemben. Arra utalt, hogy nem volt elzárva a felszámoló attól, hogy megtámadja a perrel érintett kölcsönszerződést, ezt azonban elmulasztotta.

Másodlagosan az elsőfokú bíróság határozatának részbeni megváltoztatásával a felperes keresetének teljes elutasítását indítványozta.

Harmadlagosan kérte, hogy a másodfokú bíróság „a felperes által megjelölt 95.000.000 forint összegű kár 50%-ának bekövetkezését a felperes felelősségébe utalja”.

A perköltség körében önálló fellebbezést terjesztett elő, az első fokú ítélet helybenhagyása esetére indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az első fokú ítéletét a perköltség körében akként változtassa meg, hogy a felek első fokú költségeiket maguk viseljék.

Jogorvoslati kérelmének indokolása szerint a felperes kárenyhítési kötelezettségét nem teljesítette, hiszen az adósnak három levelet küldött, de ellene nem kezdeményezett bírósági eljárást.

A kölcsönszerződés 2008-as megkötésekor a tulajdonában álló társaságot felszámolás nem fenyegette, akkor a társaság évi bevételei még „jelentősen emelkedtek”.

A választottbírósági eljárás költségei nem minősülnek aránytalanul magasnak. Kiemelte, hogy a felperesnek lehetősége lett volna a kölcsön alapján a társaság követelését meghirdetni és értékesíteni a felszámolás során. Sérelmezte, hogy e körben az elsőfokú bíróság nem alkalmazott kármegosztást.

Hivatkozása szerint az adós szóbeli nyilatkozata nem elégséges a vagyoni helyzetéről, így a felperes nem mentesülhet „kárenyhítési” kötelezettsége alól. Az igényérvényesítés elmulasztása álláspontja szerint a felperes terhére esik.

A Gt. 30. §-ára utalással hangsúlyozta, hogy 2008-ban a felperesi társaság kizárólagos tulajdonosa volt, így harmadik személynek nem okozhatott kárt. Sérelmezte, hogy álláspontját, amelyre üzleti döntését alapozta, kellő módon nem bizonyíthatta, ettől az elsőfokú bíróság elzárta. Az indítványozott bizonyítási eljárással igazolhatta volna, hogy a cégalapítás nem egyenlő a piacszerzéssel a 2008-as ...-i viszonyok között, üzletileg indokolt volt magánszemélyt megbízni a piacépítéssel.

Az alperes kiegészített fellebbezésében arra is hivatkozott, hogy a társaság aktív perindítási legitimációját az erről szóló taggyűlési vagy egyedüli tagi határozat adja. A Cstv. 34. § (1) bekezdése szerint megszűnnek a tulajdonosnak a gazdálkodó szervezettel kapcsolatos, külön jogszabályban meghatározott jogai, azonban a taggyűlés kizárólagos hatáskörébe tartozik az ügyvezetők elleni követelések érvényesítése, így a felszámoló a megszűnt tulajdonosi jogokat nem gyakorolhatja. Külön hangsúlyozta, hogy nem létezik olyan határozat, amely az adós társaságot képviselő felszámolót per indítására jogosítaná fel.

A per megszüntetésére irányuló indítványával összefüggésben külön összefoglalta, hogy az adós cég a Cstv. 33/A. § és 40. §-ai alapján nagyon széles perindítási jogkörrel rendelkezik, a jogszabályi lehetőségeivel azonban nem élt, a felszámoló által képviselt társaság a választott jogcímen per indítására nem volt jogosult.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem adott lehetőséget a tanú és az alperesi nyilatkozatok közötti ellentmondások feloldására. A bizonyítási indítványainak

elutasítása a jogorvoslati kérelem érvelése szerint indokoltá teszi az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését.

A perköltség körében előterjesztett önálló fellebbezés körében kiemelte, hogy a felperes az elsődleges - Cstv. 33/A. § (1) bekezdése körében előterjesztett - keresetétől elállt, ezt az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, továbbá annak tényét sem értékelte kellő súllyal, hogy a felperest terhelő, felperesnek szóló felhívások kibocsátása miatt kellett a tárgyalást több esetben elhalasztani.

Az elsőfokú bíróság a perköltség összegének meghatározása során nem értékelte, hogy az elsőfokú eljárás során a felperes képviselőjében helyettes jogi képviselő járt el.

A pernyertesség-pervesztesség arányát álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen határozta meg, és így helytelenül döntött a perköltség viselése tárgyában.

A felperes szóbeli ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott (a felperes keresetét 13.300.000 forint tekintetében elutasító) rendelkezését nem érintette a Pp. 228. § (3) és 253. § (3) bekezdése alapján.

A fellebbezés az alábbiak szerint alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges kellő mélységig feltárta, és abból helyes következtetést vont le. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság határozatával érdemében és indokaiban is egyetért, azt e helyütt megismételni nem kívánja.

A fellebbezés tükrében kiemeli az alábbiakat.

I.

A per megszüntetésére irányuló indítvánnyal összefüggésben az ítéltábla az alábbiakra mutat rá.

A Cstv. 34. § (1) bekezdése szerint a felszámolás kezdő időpontjában megszűnnek a tulajdonosnak a gazdálkodó szervezettel kapcsolatos külön jogszabályokban meghatározott jogai. A (2) bekezdés alapján a felszámolás kezdő időpontjától a gazdálkodó szervezet vagyonával kapcsolatos jognyilatkozatot csak a felszámoló tehet.

Az idézett jogszabályhely nem jelenti azt, hogy a felszámoló ne érvényesíthetne kárigényt a volt vezető tisztségviselővel szemben a Gt. 30. § (2) bekezdésére hivatkozással. Az alperes által felhívott Cstv. 34. § (1) bekezdése mindösszesen azt jelenti, hogy a tulajdonosnak, illetőleg a taggyűlésnek megszűnik az a joga, hogy dönthessen a vezető tisztségviselővel szembeni eljárás megindításáról, de a kárigény érvényesítés - mely az adós vagyonával történő rendelkezésnek minősül -

a Cstv. 34. § (2) bekezdése alapján a felszámoló jogosultságává válik. A Cstv. 33/A. § és 40. §-a valóban speciális perindítási lehetőségeket biztosít a felszámoló részére, ezek azonban nem kizárólagos igényérvényesítési jogosultságok. A felszámoló által képviselt társaság kártérítési igényt érvényesíthet a volt vezető tisztségviselővel szemben, ez a Cstv. 48. § (1) bekezdése alapján - mely szerint a felszámoló az adós követeléseit esedékességgel behajtja, igényeit érvényesíti, és vagyonát értékesíti - kötelessége is, következésképpen az alperes alappal az ügybeni legitimáció hiányára nem hivatkozhatott.

II.

A Gt. 30. § (2) bekezdése szerint a vezető tisztségviselők a gazdasági társaság ügyvezetését az ilyen tisztséget betöltő személyektől általában elvárható gondossággal - és ha e törvény kivételt nem tesz -, a gazdasági társaság érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek ellátni. A vezető tisztségviselők a polgári jog általános szabályai szerint felelnek a gazdasági társasággal szemben a jogszabályok, a társasági szerződés, illetve a gazdasági társaság legfőbb szerve által hozott határozatok, illetve ügyvezetési kötelezettségeik felróható megszegésével a társaságnak okozott károkért.

A jogszabályhely visszaüt a Ptk. 339. § (1) bekezdésére, amely szerint aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

Az idézett jogszabályhelyből következik, hogy a kártérítő felelősség elemei az alábbiak: jogellenes magatartás, kár, ok-okozati összefüggés az előbbi kettő között, valamint a felróhatóság.

A vezető tisztségviselővel szemben a Gt. 30. § (2) bekezdése tartalmaz részletszabályt; a felelősségének megállapításához az vezethet, ha a vállalt kockázat gazdaságilag indokolatlan és előre láthatóan kirívóan ésszerűtlen volt. A rendelkezésre álló adatok alapján a jogvita e körben eldönthető volt. Megállapítható, hogy a volt vezető tisztségviselő túlzott mértékű és indokolatlan kockázatot vállalt akkor, amikor egy végrehajtható vagyonnal nem rendelkező, adóterheléssel terhelt vagyoni környezetű személynek biztosíték nélkül, a kölcsön céljának írásbeli megjelölése mellőzésével átadott 95.000.000 forintot készpénzben.

A társaság kára akkor következett be, amikor az alperes által választott szerződő partner kölcsön visszafizetési kötelezettségét nem teljesítette.

A Ptk. 340. § (1) bekezdése szerint a károsult a kár elhárítása, illetőleg csökkentése érdekében úgy köteles eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Nem kell megtéríteni a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy a károsult e kötelezettségének nem tett eleget.

A Legfelsőbb Bíróság PK 36. számú állásfoglalása szerint, ha a károkozó magatartás előidézésében, a kár bekövetkeztében, a kár súlyosbodásában az elvárható magatartást elmulasztó károsult is közrehatott, magatartásának következményeit a károsult maga viseli.

Nem terheli kártérítési felelősség a károkozót a kárnak azért a részéért, amely abból származott, hogy a károsult nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben elvárható.

A PK idézett állásfoglalás helyes értelmezése szerint a károkozó annyiban nem releváns módon okozta a kárt, amennyiben azt a károsult okozta felróhatóan.

Ezen fogalmi körbe nem tagolható a felszámoló azon eljárása, amely szerint az egyébként adóvégrehajtást szenvedő adóssal szemben nem indította meg 5.000.000 forint összeget meghaladó költség előlegezés mellett a választottbíróági eljárást.

Az EBH 2011. évi 2417. számú jogesetként közzétett határozatában (Pfv.X.21.462/2011.) a Legfelsőbb Bíróság (jelenleg: Kúria) az alábbiakat emelte ki: „A vezető tisztségviselő felelősségének megállapításához az vezethet, ha a vezető a gazdasági társaság helyzetét, valamint a piaci környezetet teljes egészében tévesen felmérve, előreláthatóan és kirívóan ésszerűtlen kockázatot vállalt.”

A felhívott eseti döntésben körülírt tényállási elemek a már feltárt tényállás alapján bírói bizonyossággal megállapíthatóak. Kétségtelen tény, hogy az alperes a felperes vagyonából jelentős pénzösszeget adott át a bizonytalan vagyoni helyzetű adósnak, a közvetett vagy közvetlen megtérülés esélye nélkül, hiszen az adós a kölcsönből semmit nem fizetett vissza, ugyanakkor az alperes védekezésében következetesen előadott ...-i terjeszkedésből még rész- avagy látszateredmény sem következett be, hiszen az átadott pénzösszeg a kölcsönszerződés megkötését követően lényegében követhetetlenül eltűnt egy újabb, utóbb fel nem lelhető személlyel kötött kölcsönszerződés alapján.

Az idézetek szerint a további bizonyítási eljárásnak a perben nem volt helye, így az elsőfokú bíróság helytállóan nem fogatosított további bizonyítási cselekményeket.

A perben nem merült fel olyan szakkérdés, amely a Pp. 177. § (1) bekezdés szerinti szakértő bevonását indokoltá tette volna. Az alperes által hangoztatott ...-i befektetésnek nincs ügydöntő jelentősége, hiszen felelősségét a szerződéses partnerének kiválasztása önmagában megalapozza.

Az alperes perköltség összege körében előterjesztett önálló fellebbezése sem alapos.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdés, továbbá a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló, 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alkalmazásával, továbbá a fenn nem tartott (eredménytelen) kereset következményeit értékelve határozta meg a perköltségviselés irányát és összegét. Hangsúlyozza az ítélőtábla, hogy az elsőfokú eljárásban az alperes több mint 80.000.000 forint perértéket tekintve lett peresztes, amelyhez képest a megítélt 1.000.000 forint+áfa ügyvédi munkadíj semmiképpen nem tekinthető eltúlzottnak, annak ellenére sem, hogy a Cstv. 33/A. §-ra alapított keresetét a felperes nem tartotta fent.

A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság helytálló ítéletét indokai alapján a Pp. 254. § (3) bekezdése szerint - a fellebbezés tükrében szükséges kiegészítéssel - helybenhagyta.

A felperes a másodfokú eljárás során egészében pernyertes lett, ezért az alperes köteles a felperes ügyvédi munkadíj formájában felmerült perköltségét megfizetni a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján.

Az ítéltábla az ügyvédi munkadíj megállapítása során figyelembe vette a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló, 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3), (5) bekezdését és a 4/A. § (1) bekezdését, valamint a perértéket, az ügy nehézségi fokát, továbbá a kifejtett képviseleti tevékenység módját és körét.

A fellebbező alperes illetékfeljegyzési jog kedvezményében részesült, pervesztes lett, ezért a jogorvoslati kérelmével összefüggésben felmerült, le nem rótt, feljegyzett jogorvoslati illeték utólagos megfizetésére köteles a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján. Az alperes az ügyvédi munkadíj formájában felmerült másodfokú költségét maga viseli.

Budapest, 2014. október 15.

Pálné dr. Mikola Júlia s.k.
a tanács elnöke

dr. Senyei György s.k.. Vuleta Csaba s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
(Szénási Rita)